

Z temnoty k svetlu – moja cesta k Bohu

Volám sa Norbert a možno môj príbeh osloví práve teba, ktorý práve prechádzaš temným údolím. Nie som ten, ktorý si svoju vieru našiel v pohodlí a svetle. Moja cesta k Bohu začala tam, kde končia mnohé ľudské nádeje – vo väzení.

Bol som odsúdený za čin, ktorý som nespáchal. Ocitol som sa medzi múrmi, odrezaný od sveta, od blízkych, od všetkého, čo som poznal. Ležal som na posteľi, sám, opustený, prázdny. Smrť mi vtedy pripadala ako vykúpenie. Nič ma nezaujímal, nič ma netešilo. Klesal som hlbšie a hlbšie do tmy, až som sa ocitol úplne na dne – v totálnej duchovnej temnote.

A práve tam – tam, kde som už nečakal nič – sa mi do rúk dostala kniha. Jedna kniha, ktorá všetko zmenila. Nebola to len obyčajná kniha. Bola to Božia ruka natiahnutá k mojej duši. Slová z nej mi otvorili oči a srdce. Začal som chápať hodnotu života, jeho hlbší zmysel. Boh sa ma v tej chvíli dotkol. A ten dotyk bol taký silný, že som vyskočil z postele plný energie, života, túžob a plánov.

Začal som na sebe pracovať – nie preto, aby som bol len lepší človek, ale aby som mohol byť darom pre iných. Zrazu som pochopil, že život nie je o uspokojení

vlastných potrieb, ale o službe. O tom, že máme byť tu jeden pre druhého.

Začal som čítať knihy o psychológii, o duchovnom raste, motivačnú literatúru. Vydal som sa cestou ezoteriky – hľadal som vyšší zmysel, veril som v anjelov, cítil som pri sebe svojho anjela strážneho. A čím viac som sa otváral, tým viac sa diali zázraky. Skutočné zázraky. Akoby ma niekto prenášal ponad prekážky. Bol som vedený – bezpečne, jemne, ale s istotou.

Po 11 a pol rokoch som vyšiel na slobodu. S prázdnyimi rukami, ale s plným srdcom. A s pokladom – napísal som vo väzení jedenásť kníh. Vonku som ich začal vydávať a rozprávať svoj príbeh. Pomáhal som, prednášal na školách, písal o šikane, spolu s jedným dievčaťom, ktoré som viedol a chránil.

Stal som sa motivátorom, hlasom, ktorý iných volá k premene, k slobode, k láske. Snažím sa ľuďom otvárať srdcia. Povzbudzujem ich, aby sa nebáli otvoriť svoje vnútro – najmä Bohu. Pretože práve vtedy začínú do života vstupovať skutočné zázraky.

Ale hoci som pomáhal, stále mi niečo chýbalo. Až kým som jedného dňa nevšimol do Farského kostola Svätej Rodiny

v Petržalke a neoslovil pána farára Juraja Viteka. Povedal som mu, že túžim po krsťte. Túžim patriť Kristovi. A on videl, že som pripravený.

Na Bielu sobotu – v najkrajší deň – som bol pokrstný. Spolu so mnou aj ďalší dvaja. Bol to okamih, ktorý zmenil všetko. Odvtedy sa môj život naplnil milosťami. Cítim sa, akoby som bol na svadobnej ceste s Bohom. Každý deň je požehnaním.

Odvzdal som sa Kristovi celým srdcom. A odvtedy sa veci nedejú preto, že by som ich riadil – ale preto, že Boh koná. On vedie môj život. Ľahko, s radosťou, s láskou.

Birmovné meno som si zvolil Michal – po svätom archanjelovi. A teraz túžim založiť občianske združenie Krídla svätého Michala, ktoré bude pomáhať slobodným matkám, chudobným rodinám, tým, čo si sami nepomôžu.

A verím, že ak je to Božia vôľa, stane sa to. A ak nie – nech ma Boh vedie, kam chce.

Som úplne odovzdaný. A som vďačný. Za tmu, aj za svetlo. Lebo bez temnoty by som nevedel, aké krásne je svetlo.

Norbert Valakovič

Moja cesta k viere

V rozdelenom svete sú potrebné dvere, aby sme mohli prejsť z jedného sveta do druhého. No tam, kde niet múrov, nie je potrebné hľadať dvere.

Lenže môj príbeh začína hľadaním dverí.

„Moje múry“ boli postavené z mramorových kvádrov exaktných vied. V mladosti som v nich našiel záľubu, no bez toho, aby som si to vtedy uvedomoval, sa mi stali prekážkou stavu jednoty s Bohom.

Pred viac ako tridsiatimi rokmi som bol jedným z reprezentantov zamestnancov veľkej štátnej organizácie v leteckej brandži, ktorí po roku 1989 pokračovali v „boji“ s vládou za nastolenie manažérskych praktík, ktoré by mali byť v takýchto významných strategických organizáciách samozrejmosťou. Tento „boj“ ma vyniesol na pozíciu riaditeľa, hoci som na to nemal vyzreté osobnostné predpoklady a ani som po tej pozícii netúžil. Vtedy som to pomenoval ako vôľu zamestnancov. Dnes viem, že to bolo pôsobenie Ducha svätého skrz milých kolegov a kolegyne. Po niekoľkých rokoch poctivej práce prišiel pád. Beznádej a strach z budúcnosti boli moje emocionálne reakcie.

Vtedy som v hlave počul jasne a zreteľne vetu: **„Neboj sa, dobre bude, možno aj lepšie ako doteraz“**. Vyslovenie tejto vety trvá možno aj 6-7 sekúnd. V skutočnosti však trvalo „nekonečne“ krátky okamih, počas ktorého zaznel ten hlas a až neskôr sa rozvinul do tej povzbudzujúcej vety. Také niečo nemohlo vzniknúť v mojej hlave! Niekoľkokrát sa táto správa zopakovala, až raz zazvonil telefón a dostal

som ponuku od súkromnej spoločnosti v rovnakej brandži na špičkovú pozíciu, ktorá, akoby náhodou bola práve voľná. To nemohla byť náhoda.

Po niekoľkých rokoch zaujímavej práce, keď som nemal záujem o zmenu, prišiel na Slovensko nový extrémne zaujímavý výrobca automobilov s plošnou reklamou na nábor zamestnancov. Vôbec ma to nezaujímalo, ale tie billboardy som mal stále pred očami aj tam, kde neboli. Už som sa bál, že otvorím chladničku a uvidím ich aj tam. Skúsil som teda osloviť príslušnú agentúru, veď budovať fabriku na zelenej lúke je extrémna výzva. Po počiatočnom pohovore sme sa do finále dostali dvaja a spolu išli na pohovor do Paríža. Kolega vtipne poznamenal: „Sme vlastne konkurenti, tak to by sme si mohli tykať.“ A vtedy mi bolo jasné, že napriek atraktivnosti danej pozície chcem, aby vyhral môj sympatický „súper“. Záver konkurzu bol zaujímavý – prijali nás oboch. Náhoda?

Tieto dva príbehy som použil ako príklady, ktoré sa mi zopakovali neviem, či 10 krát alebo viackrát. Určite vždy, keď to bolo treba, ale nikdy som sa na to tajomné „neboj sa, bude to dobre“ nespoliehal.

Pokiaľ ide o záhadné uzdravenie sa, mám tiež niekoľko skúseností, keď mi zdravotný problém náhle zmizol po vstupe do kostola. Za všetky aspoň jedna. Po ceste loďou do historického mesta počas dovolenky ma začalo bolieť oko. Asi zápal, neviem. Ako obvykle sme s manželkou začali prehliadku mesta v kostole. Po vstupe do kostola mi náhle bolesť v oku skončila. Nie, že by sa len zmiernila. Skon-

čila okamžite a celkom. Mal som veľkú radosť, že môžeme stráviť príjemný deň na nádhernom mieste. Náhoda?

Zlomový moment

Túžbu po krste som nosil v sebe roky. S každou novou skúsenosťou sa stupňovala, ale nikdy som nenašiel odvahu ísť za kňazom a porozprávať sa. Až sa stalo, že pred asi dvomi rokmi sme potrebovali do firmy skúsených špecialistov. Jeden z prijatých uchádzačov, ako sa neskôr ukázalo, je úprimne veriaci katolík Peter. Po niekoľkých rozhovoroch na náboženské témy mi ponúkol, že ma zoznámí s otcom Jurajom. A tak sa stalo, že otec Juraj prijal nielen mňa, ale aj ďalších dvoch pánov za katechumenov. Po viac ako roku (takmer dva roky) prípravy som dozrel na zasvätenie sa Bohu, prijatie odpustenia hriechov a na vstup do kresťanského spoločenstva – Cirkvi. Aké nádherné je pôsobenie Ducha svätého!

Záver

Po osobných prežitíach, ktoré mi priniesli nové poznanie, som sa vzdal snahy pochopiť celú duchovnú realitu iba rozumom. Vari ryby plávajúce vo vodách svetového oceánu poznajú Archimedov zákon? Tak ani človek ponorený do Božej prítomnosti nemá výbavu na to, aby všetko pochopil - no môže si dovoliť uviesť si a uveriť v milosť tejto prítomnosti.

Zrútili sa múry môjho vzdoru a strachu, ktoré ma delili od Boha. Uvedomil som si, že Boh je stále blízko a ja chcem žiť v jeho blízkosti navždy.

Jozef Dovala, 30.5.2025

Moje svedectvo

Moje meno je Teodor Dvonč a narodil som sa 6.1.2005. Moja cesta k Bohu začala snáď ešte niekedy v prvých školských rokoch (veľmi pravdepodobne to mohlo byť aj v prvom ročníku), kedy si spomínam, že som v nejakých súvislostiach už spomínal Boha.

Neskôr som Boha a veci s ním spojené začal urážať a bol som silno proti kresťanstvu. Medzitým som tvrdil, že som budhista a všetko možné, ale myslím si, že to bol skôr imidž, lebo som to videl v televízii a chcel som byť zaujímavý (proste som sa choval ako dieťa, ktorým som aj bol). Potom, neskôr, ma konfrontoval môj kamarát a v podstate ma vystrašil tým, keď mi povedal, že pôjdem do pekla. Zľakol som sa, a potom som sa ho pýtal aj na nejaké detaily ohľadom toho (akože, čo musím spraviť a tak). Boh na Seba v mojom prípade upútal moju pozornosť skrz strach (pozri Prís 9:10), ale nakoniec ma priviedol ku svojej láske (pozri 1 Jn 4:18).

Ale to predbieham. Dá sa povedať, že odvtedy, mohol som mať tak 11 rokov, som bol neoficiálne veriaci. To znamená, že som veril, mal som nejaké, sebou vymyslené, nazvime to „kresťanské rituály“ a každý deň som sa modlil, ale nevedel som prakticky nič veľa o kresťanstve, snáď len nejaký ten úplný základ.

Niekedy v roku 2023 mi na Tik Toku začali vyskakať rozličné kresťanské videá a nemal som úplne tendenciu ich preskakovať, lebo minimálne po mene som bol kresťan. Začalo ma to ťahať viac a viac, až som sa kresťanstvu, a teda hlavne Bohu, začal venovať poriadne, no len s pomocou internetu a bez akýchkoľvek vonkajších kontaktov. Celé dni

som pozeral Clifffa Knechtleho, ktorý bol v podstate môj prvý poriadny kontakt s tým, čo kresťanstvo učí a Georga Janka, ktorý mi prišiel vo veľa veciach podobný mne (v tom zmysle, že sa ako kresťan len učí), ale zároveň mal dosť múdrosti na to, aby zodpovedal kopu otázok, ktoré som si vtedy kládol. Veľkú časť mojej pozornosti si pre seba zobrali Theist Brooks a InspiringPhilosophy, ktoré vyvracali rozličné ateistické, moslimské alebo celkovo mimo-kresťanské argumenty proti kresťanstvu.

Neskôr som sa s tým zveril svojim rodičom a mamina mi dala anglickú Bibliu, ktorú som začal čítať od knihy Genesis približne po nejaký, no dajme tomu, stred knihy Sudcov. Potom som čítal Bibliu na počítači, a neskôr som si zaobstaral aj normálnu slovenskú Bibliu. Okolo tohto obdobia som začal trpieť strašnými úzkosťami (bol som na mieste, kde som mal všetko, čo som tak dlho chcel, ale bolo mi strašne). Keď človek príde k Bohu na svetlo a uvedomí si, aký je špinavý, je mu z toho zle a ja som mával pocit, že som tým všetkým na okolo úplne zavalený. Cítil som, ako ma to zviaza zvnútra a mal som pocit, že to všetko nedokážem. Ale potom mi to len vďaka Bohu došlo. Nedokážem. Je to Ježiš, kto všetko dokáže a ja mu musím len dôverovať.

Môj problém bol, že som sa pozeral na seba a čo robím ja, a nie na to, čo On spravil pre mňa. Je to o Ňom, nie o mne. Niekedy počas tohto obdobia ma mamina zoznámila s Veronikou, s ktorou som sa konečne mohol porozprávať o kresťanstve a bol to jeden s najlepších pocitov, aký som kedy zažil. Veronika mi následne dala kontakt na otca Juraja a potom som sa stretol aj

s ním. Naša konverzácia trvala veľmi pravdepodobne okolo troch hodín. Neskôr mi dal USB kľúč, na ktorom boli katechézy, ktoré som mal počúvať, ako prípravu na krst.

Žil som teda svoju vieru ďalej, ale jedno stále chýbalo – nedelné chodenie do kostola. Tak som sa spýtal Veroniky, keď cez telefón volala mame, ako sa mám obliecť, ako tá omša vyzerá, ale odvážil som sa ísť až na ďalší týždeň. Ja som mal celkovo veľkú averziu voči kostolom a vždy som sa im skôr vyhýbal. V Evanjeliu podľa Matúša 7:21-23 Ježiš povedal, že v onen deň povie niektorým ľuďom, nikdy som vás nepoznal. Keď som došiel do kostola a sadol som si tam, moja averzia a nepríjemné pocity zmizli, lebo som si uvedomil jednu vec. Ja Boha poznám a som v Jeho dome. Som obklopený ľuďmi ktorý Ho tiež milujú a jednoducho som sa cítil ako doma.

25.8.2024 som bol o 9:00 na svojej prvej omši, odslúžil ju otec Juraj a kázal o Eucharistii. Chodil som každý týždeň, ale stále chýbal samotný krst. Na moje narodeniny tento rok v januári som zašiel za otcom Jurajom a dohodol som si s ním stretnutie. Po ňom sme začali mávať v nedele stretnutia spolu s ďalšími dvoma katechumenmi Jozefom a Norbertom. Na Veľkú noc tohto roka sme boli pokrstení, pobirmovaní a mali sme aj prvé sväté prijímanie. Všetka sláva, chvála, pocta a vďaka patrí Bohu. Je to môj Pán, Záchranca, Kráľ, Spasiteľ, Priateľ a Láska. Môj jediný Boh Otec, Syn a Duch Svätý ma vyviedol z toho dna, kde som bol a pomohol nasledovať Ho. A On mi pomáha doteraz. Amen.

Teodor Dvonč